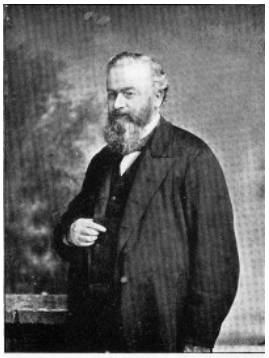
Charles Stanley (1821-1890)

CHARLES STANLEY

Evanghelistul Charles Stanley s-a născut în 1821 într-un sat din Yorkshire. La patru ani a rămas orfan şi de aceea a fost crescut de bunicul său, un om cu un cuget curat. Băiatul era avid de cunoştinţe, citea de mic Biblia, deşi, la numai şapte ani, a fost nevoit să lucreze vara pe câmp, pentru a-şi câştiga pâinea şi numai iarna putea să meargă la şcoala din sat. La 11 ani, Charles Stanley a fost preluat de o persoană cu renume care timp de doi ani s-a ocupat de educaţia lui – educaţie ce a constat mai mult în deprinderi practice. La despărţire, această persoană i-a spus pe drum următoarele cuvinte: „Charles, tu vei fi pentru omenire sau un blestem sau o binecuvântare”. Charles Stanley mărturisea mai târziu că numai prin harul lui Dumnezeu s-a împlinit ultima previziune cu privire la el.

Deşi la vârsta de 12 ani avea multe cunoştinţe din Cuvântul lui Dumnezeu, nu era încă întors la Dumnezeu. încerca să-şi îmbunătă-ţească viaţa, dar nu reuşea, până când, într-o seară, în întuneric, pe o stradă, ud din cauza ploii, s-a aruncat la pământ şi a strigat: „O, Doamne, eu nu mai pot face nimic!” Văzuse că era pierdut... Atunci Duhul lui Dumnezeu a arătat sufletului său lucrarea desăvârşită a Domnului Hristos şi el L-a primit ca Mântuitor.

După întoarcerea sa la Dumnezeu a dorit să-i cunoască şi pe alţi creştini, deşi nu s-a gândit prea mult la comuniunea sfinţilor în separare de lume. În acest timp, în Laughton, o localitate învecinată, au început să se adune câţiva creştini şi slujirea Cuvântului împăca într-o oarecare măsură sufletul tânărului Charles. Aici el a predicat pentru prima dată în 1835, la vârsta de 14 ani, când predicatorul aşteptat nu a putut veni. El a vorbit din Ioan 3.16 şi când, după 40 de ani, a vorbit cu un om din acel sat, acela îşi amintea încă bine acea predică a sa.

La câtva timp după întoarcerea sa la Dumnezeu, Charles Stanley a mers la Sheffield, unde a intrat ca ucenic la un negustor de articole de fierărie. Aici tânărul a învăţat multe lucruri, dar nu a făcut progrese în cunoaşterea lucrurilor lui Dumnezeu. El se străduia să predice convingător, dar, aşa cum spunea mai târziu, nu putea, pentru că nu avea învăţătură.

Când era de 23 de ani şi avea magazinul lui propriu, a descoperit în timpul unei conferinţe care avea ca subiect cât de puţin cunoştea el în realitate din Cuvântul lui Dumnezeu. A început să cerceteze cu zel Sfânta Scriptură; 18 luni s-a ocupat numai cu Epistola către Romani. Pe lângă aceasta, el predica Evanghelia în timpul liber. Aşa a ajuns, cu ajutorul unui evanghelist, căpitanul W., în legătură cu câţiva fraţi care se strângeau în prima zi a săptămânii şi frângeau pâinea după modelul ucenicilor din Fapte 20.

Într-o duminică dimineaţa a găsit o mică ceată adunată într-o încăpere aflată la primul etaj al unei case din Wellington Street, Sheffield. Nici un amvon, ci numai o masă cu o faţă de masă albă, pe care se aflau pâine şi vin, în amintirea morţii Domnului Isus. Nici un om ilustru, nici un predicator – toţi şedeau simplu în jurul mesei. A simţit că aceşti oameni veniseră, în adevăr, să se întâlnească cu însuşi Domnul Isus. A fost atât de impresionat, încât la sfârşit a spus: „Acesta este locul meu, chiar dacă aş fi cel din urmă dintre aceşti creştini”. După câteva săptămâni a început şi el să-şi ocupe locul său la Masa Domnului.

Puţin după aceasta, într-o duminică, a experimentat ceea ce încă nu se petrecuse în viaţa lui – călăuzirea Duhului Sfânt.

Era ca un susur blând din partea Domnului: „Citeşte 2 Corinteni 1!” Şi deodată în inima lui au pătruns gândurile minunate asupra versetelor 3-5. S-a simţit atât de mişcat, încât stropi de sudoare i se scurgeau de pe faţă pe corp. Şedea tăcând. Simţea imboldul, dar nu avea curaj să se ridice. In cele din urmă s-a ridicat căpitanul W., care şedea la celălalt capăt al încăperii. El a citit 2 Corinteni 1 şi a expus exact gândurile pe care Duhul Sfânt le pusese în inima lui Charles Stanley.

De atunci, în viaţa sa această călăuzire dumnezeiască avea să ocupe un loc deosebit de important, aşa cum va mărturisi el însuşi într-o biografie cu titlul: „Cum mă călăuzea Domnul”.

Era conştient din ce în ce mai mult de cât de puţin cunoştea Cuvântul lui Dumnezeu, dar a continuat să predice. Rareori se întâmpla să predice Evanghelia fară ca vreun suflet să se întoarcă la Dumnezeu. Despre aceasta a aflat 10 sau chiar 20 de ani mai târziu.

A străbătut Anglia ani la rând ca reprezentant comercial, făcând în acelaşi timp lucrarea unui evanghelist. Este imposibil să spunem chiar aproximativ cât de multe suflete au găsit pacea prin slujba lui. Pe străzi, pe vapoare, în trenuri, la sărbători, în biserici, în case, în bucătării, în fabrici, în teatre şi capele, pretutindeni el îl mărturisea pe Domnul Isus şi peste tot erau salvate suflete. Din exemplele pe care el le relatează în cartea sa, „Cum mă călăuzea Domnul”, selectăm câteva:

”Puţin după aceea eram din nou în Hull şi predicam Evanghelia duminica. După masa de prânz mă aflam împreună cu fratele A. J., când am simţit îndemnul de a predica pe un vapor. I-am mărturisit aceasta fratelui meu. El mi-a spus că pe la ora două pleca din port un vapor, care de obicei era plin cu oameni care se întorceau de la târg. Încredinţat că trebuie să predic la bordul acestui vapor, mi-am luat geanta şi fratele J. mi-a arătat drumul. Pentru că nu exista o punte de legătură cu uscatul, când am vrut să trec peste improvizaţia făcută de marinari, aceasta a alunecat, iar eu am căzut în apă. M-am putut agăţa totuşi de vapor şi am fost tras la bord. Aceasta a stârnit larmă şi agitaţie, iar eu am fost

pus într-o situaţie ridicolă.

În această stare am privit spre Domnul, pentru ca El să mă întărească şi să fie cu mine şi să-mi dea echilibrul în gândire de care aveam atâta nevoie. Domnul mi-a arătat un om care tocmai îşi ocupase locul. M-am aşezat lângă el şi l-am întrebat dacă este creştin. El mi-a răspuns; „Prin harul lui Dumnezeu, da!” Apoi l-am întrebat: „Aveţi credinţă?”, după care i-am povestit cum mă trimisese Domnul să predic la bord, dar că mă simţeam slab şi de aceea m-am rugat pentru ajutor. El s-a ridicat şi a plecat în grabă, spunând: „Credinţă şi lucrare!” La început m-am simţit învins. Dar iată în ce mod deosebit pregăteşte Domnul pe un mesager pentru slujba Sa! Eram acum suficient de mic pentru ca Domnul să mă poată folosi, gândeam eu, în timp ce omul care plecase s-a întors cu faţa strălucind de bucurie. „Se poate începe”, a adăugat el. „Ce poate să înceapă?” am întrebat. El mi-a explicat: „Am cerut căpitanului permisiunea şi am găsit un grup de persoane pe punte care vor să cânte o cântare”. El a intonat apoi un cântec care răsuna din plin. Atunci Domnul mi-a dat putere să pot vorbi pe parcursul întregii călătorii. Am predicat toată după-amiaza, până seara. Nu ştiam dacă vreun suflet L-a găsit pe Domnul; vedeam doar cum la fiecare oprire coborau pasageri. Cu mulţi ani mai târziu, pe când uitasem deja această întâmplare, la o adunare din Birmingham a venit un domn la mine şi mi-a spus: „ Cred că nu mă mai recunoaşteţi” Şi aşa era. El m-a întrebat atunci: „ Vă mai amintiţi de predica aceea care a avut o lungime de douăzeci de leghe?” „Nici de aceasta”, am răspuns. „Ei, nu vă mai amintiţi de predica pe care aţi ţinut-o pe parcursul a 20 de leghe, între Huli şi Thorne?” îmi lipseau amănuntele. El era acel predicator metodist care mă ajutase cu atâta amabilitate să predic Evanghelia. Mi-a mai povestit cum mai târziu a fost numit predicator în Selby şi cum vizitase localităţile de-a lungul râului, pe porţiunea unde trecuse atunci vaporul. Atunci, în ziua aceea, de-a lungul întregului rău, a găsit suflete care fuseseră salvate”.

Dar o astfel de mărturie vine deseori după multe zile. Odată semănat, Cuvântul Domnului nu se întoarce fară rod. O, cât de mare este bucuria de a predica cu deplina încredinţare că vor fi salvate suflete!

Deşi la început Stanley avea la dispoziţie puţini bani şi o familie mare de întreţinut, reuşea totuşi să folosească o mare parte din timpul său pentru evanghelizare. Domnul îl ajuta în mod minunat. îi descoperea mereu locul unde urma să meargă, unde nu fusese încă şi el mergea cu credinţă acolo, iar Domnul dădea la o parte toate piedicile. Era binecuvântat în lucrarea pe care o făcea, ca o consecinţă a dependenţei lui de Domnul şi a credinţei în călăuzirea Sa.

Charles Stanley a locuit cea mai mare parte a vieţii în Rotherham. Aici a scris sute de tractate, dintre care cele mai cunoscute sunt aşa-numitele „Tractate în tren” (Railway Tracts).

Un frate chiar i-a sugerat să-şi scrie memoriile (în tren) pentru a le putea fi de folos şi altora. Charles Stanley nu ştia atunci că acestea vor fi mai târziu tipărite în multe limbi şi răspândite. De-a lungul anilor, el a redactat şi alte serii de tractate. Cel mai cunoscut este tractatul despre Mefiboşet (2 Samuel 9).

Charles Stanley a scris şi pentru cei credincioşi, lucrări pentru încurajare şi învăţătură, care mai târziu au fost cuprinse în două volume sub titlul „Scrieri selectionate”. A mai scris şi scurte meditaţii privind începuturile şi principiile Adunării („The first Years of Christianity”). În perioada anilor 1880-1890, ultimii ai vieţii sale, Charles Stanley a fost redactor al cotidianului lunar „Things New and Old” („Lucruri noi şi vechi”), plecând acasă, la Domnul, la 30 martie 1890.

clickbible.org